

Després de Borrell, Maragall?

Sota l'eufòria oficial que ha aixecat la implacable victòria de Borrell a Catalunya, les valoracions sobre les conseqüències per al PSC són diverses. A l'horitzó queda una vegada més la incògnita de què farà Maragall.

"Una persona no marca un partit". La frase és de Ramón Jáuregui, secretari de política autonòmica del PSOE, però la utilitzava en privat fa pocs dies un important dirigent del PSC per matisar la influència que tindrà a partir d'ara Josep Borrell en l'orientació política dels socialistes catalans. Naturalment, es tracta d'un dels dirigents que ha vist amb una certa incomoditat la victòria de Borrell. No és l'únic.

La candidatura de Borrell no era la candidatura preferida de bona part de la direcció del PSC. La cúpula dels socialistes catalans, per boca de Narcís Serra, havia decretat neutralitat oficial per aquestes primàries, però ningú no la va respectar del tot. Les simpaties de la majoria de dirigents, des de Narcís Serra fins a Pasqual Maragall, passant per Joaquim Nadal o Raimon Obiols, anaven dirigides cap a Joaquín Almunia, i es van anar manifestant a mesura que en l'aparell del partit creixien i es fomentaven els suports a la candidatura de Borrell. Perquè també és cert que l'ex-ministre comptava amb el suport obert de dirigents tan importants com Josep Maria Sala, Miquel Iceta, Antoni Santiburcio o Joan Ferran. En aquesta clau, el resultat de les primàries ha estat llegit com una derrota dels primers i una victòria dels segons.

Però la reacció de tots els dirigents del PSC, de Maragall a Joan Ferran, ha estat sumar-se al tren de la victòria. Uns per con-

vició, els altres per necessitat. Aquests últims destaquen, amb un punt d'escepticisme, l'"evolució" que ha fet Borrell durant aquesta campanya, assumint la seva condició de català sense complexos. L'executiva del partit celebrada el passat dilluns dia 27 d'abril aprovava una resolució que aplaudia la victòria de Borrell, però a la vegada també instava Joaquín Almunia a continuar

l'ex-ministre en la direcció i en la definició de l'estratègia dels socialistes catalans. Algun capità fins i tot ha suggerit que a partir d'ara Narcís Serra hauria de coordinar les seves tasques de direcció amb Borrell. Per aquests dirigents, la contundent victòria de les primàries ha demostrat que Borrell és el dirigent més estimat per les bases, i per tant se li ha de reconèixer la capacitat d'influència.

A més, destaquen la seva capacitat per enfrontar-se al nacionalisme de CiU, com ha demostrat els dies immediatament posteriors a la seva victòria a les primàries. En l'estil agressiu de Borrell molts dirigents de l'aparell hi veuen el model d'oposició que els agradaria que practiqués el PSC, però que en canvi no comparteixen ni Serra, ni Nadal, actual portaveu al Parlament, ni tampoc Maragall. Fins i tot aquests dies s'ha especulat en l'interior de les files socialistes amb la possibilitat que si aquestes primàries s'haguessin celebrat abans, l'actitud del PSC en el debat de la llei del català hagués estat diferent. El cas és que després de les primàries el sector de l'aparell del partit més lligat a la federació de Barcelona, dirigit per Joan Ferran i Antoni Santiburcio, juntament amb dirigents com Sala o Iceta, n'han sortit reforçats internament, fins i tot en el pols que mantenien amb altres dirigents de l'aparell del Baix Llobregat com José Zaragoza i Josep Montilla, que en els dar-

En l'estil agressiu de Borrell, molts dirigents de l'aparell del Partit dels Socialistes de Catalunya hi veuen el model d'oposició.

com a secretari general del PSOE. Un exemple d'equilibri intern.

Aquest equilibri intern serà el que haurà d'administrar Narcís Serra, mentre continua esperant que Pasqual Maragall decideixi si vol ser o no candidat socialista a la presidència de la Generalitat. El paper que ha d'ocupar Borrell al si del PSC i el pes que ha de tenir està encara per decidir però d'entrada provoca divisió d'opinions. En l'aparell del partit es reclama un paper més decisiu de

ters temps havien fet aproximacions a Serra.

Altres dirigents en canvi, però al primer secretari o alineats amb el sector que feia costat a Almunia, creuen que el protagonisme de Borrell anirà decreixent perquè la dedicació a la política espanyola definirà la seva prioritat, i que per tant, la seva participació al PSC quedarà limitada a intervencions concretes, especialment durant períodes electorals, aprofitant el seu carisma. Fins i tot dubten que puguin participar amb massa regularitat a l'executiva.

La posició de Maragall. L'altra incògnita que s'ha obert després de les primàries és saber com pot afectar el contundent resultat de Borrell en la decisió de Pasqual Maragall d'acceptar o no la candidatura socialista a la presidència de la Generalitat. Poc després de conèixer el resultat, col·laboradors de l'ex-alcalde no amagaven una mica de preocupació, primer per si en un futur immediat comporta una "complicació" de la situació interna del partit i segon, per la possible "dis-

torsió" que pogués ocasionar en la decisió que ha de prendre, que segons aquests col·laboradors seria favorable a acceptar la candidatura. Però una de les condicions que Maragall posava per accedir a encapçalar la llista era precisament tenir mans lliures per incorporar noms al seu projecte, obrir les llistes, una possibilitat que sempre havia estat considerada amb una mica de recel per un sector de l'aparell del partit, que al seu dia ja va limitar la voluntat del candidat Joaquim Nadal d'incorporar noms a la llista de les autonòmiques.

El fet que el resultat d'aquestes autonòmiques hagi reforçat l'aparell pot tenir conseqüències en les deliberacions de l'ex-alcalde. Una persona coneixedora d'aquestes deliberacions assegurava que "no és el mateix tornar i haver de negociar amb uns capitans amb sed de victòria i de candidat, que amb uns capitans triomfants". Cal recordar que Maragall va abandonar precipitadament l'alcaldia després d'un enfrontament amb l'aparell de la federació barcelonina del PSC, la que per ara ha sortit més re-

forçada per la victòria de Borrell.

Però més enllà del regateig intern, el projecte que Maragall ha anat defensant en els darrers anys discrepa molt del to i l'orientació que Borrell ha demostrat abans i després de les primàries. Mentre que el primer defensa un projecte transversal, que vagi des de l'esquerra cap al centre, abraçant el catalanisme, el segon propugna un retorn a les posicions més tradicionals de l'esquerra, i reclamant la seva catalanitat s'enfronta obertament al catalanisme. En diverses intervencions radiofòniques des de Roma, Maragall ha puntualitzat, referint-se a les professions de federalisme que ha fet l'ex-ministre darrerament, que el federalisme que ell defensa no és l'igualitari sinó el diferencial.

No obstant això, malgrat aquestes diferències, a mesura que passen els dies al si del PSC guanya posicions l'opinió que Maragall i Borrell són compatibles, i que poden pactar un repartiment de papers. Un, a la política catalana i l'altre, a la política espanyola.

Pere Martí

Després de guanyar les primàries, Borrell va visitar la Feria de Abril de Santa Coloma, acompanyat de Narcís Serra (a la foto). La contundent victòria de Borrell a les primàries catalanes pot repercutir en la decisió de Maragall d'acceptar la candidatura a la presidència de la Generalitat.